

Од гранките не можеме да ја видиме шумата. Не гледаме што и зошто не сме направиле, но знаеме кој е виновен за тоа. Не гледаме како да ги исполниме сите обврски, кои толку експлицитно ни беа соопштени од НАТО амбасадорката Викторија Нуланд, туку размислуваме за тоа кој ќе биде виновен доколку евентуално не влеземе во НАТО. Веќе не слушаме за тоа што треба да направиме или, "не дај Боже", како да ги задоволиме критериумите на оваа безбедносна институција, туку бараме евентуален виновник, или приказна за алиби. Да, токму тоа. Ова е најновиот праг на кој се сопнаа премиерот на Република Македонија, Никола Груевски, и шефот на државата, Бранко Црвенковски.

Време за реконструкција на Владата има, но нема за бесцелно губење во политички магли или, пак, во правење сулуди филмови за широки коалиции. Проект кој упорно го турка опозицијата, како единствен начин за влез во власта. Проблемот се дополнува во моментот кога истиот овој проект се обидуваат да го прифатат и некои од владините коалициони партнери, кои во неможноста да се реализираат себеси во владината програма, посегнуваат по вакви фантастични планови, при тоа и без да размислат дали и за нив ќе има место во новата коалиција!?

ПОЛИТИЧКИОТ ВРВ ВО ПОТРАГА ПО ОНОЈ КОЈ ЌЕ ЈА СНОСИ ОДГОВОРНОСТА ЗА НЕУСПЕХОТ

СЕ БАРА ВИН

Таканаречениот политички дијалог, кој жалово се води веќе една година меѓу четирите најзначајни политички партии во земјава, ВМРО-ДПМНЕ, СДСМ, ДУИ и ДПА, се чини дека во последно време го доживува својот максимум. Рамките во кои тој досега се движеше очигледно станаа претесни за оние кои ова прашање успеаја да го издигнат на највисоко место во политичката агенда на државата, наспроти оние другите кои, пак, менаџирањето на овој процес не го сфатија сериозно. И токму таа кусогледност на власта ѝ дозволи на опозицијата да создаде плодна почва, од која речиси секојдневно собира плодови, кои во јавноста ги продава како редок деликатес. И тоа не само овде, на домашната јавност, туку и на европската, на чиј пазар очигледно пристигна овој домашен производ. А дека тоа е така говори и Извештајот на Европската комисија за напредокот на земјите од Западен Балкан за измината година, каде во делот во кој се говори за Македонија, овој "нус производ" наречен дијалог има значајно место, односно се наоѓа на врвот на листата. Единствената разлика во извештаите од минатата и од оваа година е во тоа што во годинашниот приказ дијалогот зафаќа многу поголемо место од лани, односно производот добил на тежина. Всушност, ако во 2006 година имавме забелешка дека не постои комуникација меѓу власта и опозицијата, овој пат таа некомуникација е дополнета со конкретни забелешки, кои се поврзуваат со законски проекти, значајни за Европската унија. Згора на тоа, тука се и новите моменти, како кохабитација меѓу претседателот на Владата и шефот на државата, и секако усмениот или "не-

писмениот 'Мајски договор', за кој се изнаслушавме сè и сешто, но не разбравме што конечно тој содржи. Оваа деликатесна овошна салата, која опозицијата успешно ѝ ја стокми на власта, не само што секојдневно сите сме принудени да ја срќаме, туку има тенденција таа постојано да се збогатува со нови состојки, очигледно додека не стане топ специјалитет на политичкото мени. А дека натаму оди работата говори и најновата недослушност меѓу премиерот на Република Македонија, и шефот на државата, кои во дијалогската рашомонијада, го вклучија и нашето најзначајно во моментов исчекување - влегувањето во НАТО. Па, така, ако до вчера речиси бевме сигурни дека нашиот политички врв има консензус барем за едно прашање, од пред некој ден веќе слободно може да се каже дека повторно сме направиле привид. Да, токму така, привид. И тоа не за било кое прашање, туку за она најзначајното - НАТО. Веќе никој не знае или, пак, не може да потврди, дали ќе влеземе во НАТО, но затоа секој може да каже зошто евентуално не би влегле, или уште поконкретно, да прогнозира кој би бил виновникот за тоа, доколку се случи нешто такво.

А ДА ПОЧНЕМЕ ДА РАБОТИМЕ!

Повторно од гранките не можеме да ја видиме шумата. Не гледаме што и зошто не сме направиле, но знаеме кој е виновен за тоа. Не гледаме како да ги исполниме сите обврски, кои толку експлицитно ни беа соопштени од НАТО - амбасадорката Викторија Нуланд, туку

Пишува:
Магдалена АНДОНОВСКА

размислуваме за тоа кој ќе биде виновен, доколку евентуално не влеземе во НАТО. Не слушаме веќе за тоа што треба да направиме или, "не дај Боже", како да ги задоволиме критериумите на оваа безбедносна институција, туку бараме евентуален виновник, или приказна за алиби. Да, токму тоа. Ова е најновиот праг на кој се препнаа премиерот на Република Македонија, Никола Груевски, и шефот на државата, Бранко Црвенковски. Нивната маестралност во кохабитирање се претвори во бркање вештерки во собата за духови. Додека првиот човек на Владата, евентуалниот виновник за нашето невлегување во НАТО, го гледа во моќта на нашиот јужен сосед, да го спроведе својот законувачки план, шефот на државата глуми детектив и јасновидец, па ни соопштува дека Грција не смеела да ни биде алиби.

работни трибини, на кои можеби ќе се решат голем дел од проблемите, кои го обременуваат зачленувањето во безбедносна институција. Бидејќи граѓаните на Република Македонија, кои во сите анкети покажуваат висока позитивна процентуалност, во желбата за влез под овој безбедносен чадор, не ги интересира алибито, туку реалната можност оваа нивна желба да се исполни. А како до тоа? Тоа е прашање за нашиот политички естаблишмент, кој очигледно целата своја енергија ја троши на барање виновник, наспроти барање решение како до поуспешен дијалог, низ кој треба да се канализираат заедничките задачи. Но, опозицијата, очигледно овде ја виде шансата за зголемување на својот беден рејтинг, и токму затоа дијалогот го претвори во хорор серија, чии нови епизоди веќе не можат

да разговараат и да се договараат околу клучните прашања за нашата држава. Нам, пак, ни е чудно како тој се исчудува на фактот дека нашите лидери не можат да разговараат. Но, му простуваме, тој прв пат дојде во Република Македонија. Веројатно следниот пат подобро ќе се концентрира на нашите проблеми, карактери и, се разбира, на капацитетот на политичарите во Македонија. Тогаш дефинитивно ќе му светне зошто дијалогот во нашава земја е невозможен, но и зошто истиот е издигнат на највисоко место, наместо економијата, која во земјите во транзиција всушност треба да биде основа за дебата. Но, тоа е Македонија. Овде и од ништо се знае да се направи проблем, особено ако се има опозиција која не знае што да прави со себе, или уште подобро, опозиција која како единствен

ОВНИК БЕЗ АЛИБИ!?

ПАРЛАМЕНТОТ СЕ УШТЕ ЧЕКА ЕВРОПСКИ ЗАКОН

Неспорен е фактот дека Република Грција со вето ни се заканува од многу поодамна. Неспорен е и фактот дека нејзината дипломатска хистерија ги надмина сите норми на пристојното лобирање. Но, неспорен е и фактот дека Македонија долго време спие на увото дека некој друг треба да ѝ ја заврши домашната задача, и буквално со туркање да ѝ внесе во НАТО. Но, дали само поради овој неспорен факт претседателот на државата, кој ја има најголемата моќ во надворешната политика, треба да ни држи предавања за алиби, наспроти обврската да се расчрча по светот за да ни го олесни патот до НАТО. Доколку тоа му изгледа тешко, не е лошо своите дијалози за Македонија да ги претвори во ефективни

да исплашат никого. Затоа, пак, можат да го малтретираат гледачот сè до оној момент додека режисерот не го прекине снимањето.

ЈАЛОВИ ПЛАНОВИ ЗА КОАЛИЦИОНИ ДРУГАРУВАЊА!

Претставникот на Европската комисија, и еден од потпишувачите на Извештајот за напредокот на земјите аспиранти за членство во Европската унија, Кристијан Даниелсон, кој минатата седмица ја посети Република Македонија, никако не може да сфати како тоа нашите лидери не можат да седнат,

начин за враќање на власт гледа во политичкиот дијалог, при тоа истиот пакувајќи го во критериум за влез не само во Европската унија, туку и за НАТО.

Оттаму сосема е логично сè уште во воздух да лебдат прашањата за Законот за јавно обвинителство, комплетирањето на Судскиот совет, и пакетот "Мајски договор", кој власта и натаму не сака да го признае, иако тој стана еден од приоритетите на Унијата и на НАТО, се разбира, благодарение на лошото политичко менаџирање на Владата, која со своите постапки само го продлабочи политичкиот јаз во земјата.

Иако бескрајно ја мразам изреката "времето работи за нас", сепак мислам дека оваа изрека прв пат има мала логика во нашиот случај, барем кога таа се однесува на НАТО. Времето кое ни остана до Самитот во Букурешт е навистина мало, но доволно за политичките партии да ја сфатат важноста од овој настан, да го запрат секојдневното лудило, и конечно да почнат да работат.

Време за реконструкција на Владата има. Има време и за рекомпирање на целиот владин тим, но нема за бесцелно губење во политички магли или, пак, во правење сулуди филмови за широки коалиции. Проект кој упорно го турка опозицијата, како единствен начин за влез во власта. Но, тоа им е работа, ќе речеме. проблемот се дополнува во моментот кога истиот овој проект се обидуваат да го прифатат и некои од владините коалициони партнери, кои во неможноста да се реализираат себе си во владината програма, посегнуваат по вакви фантастични планови, при тоа без да размислат дали и за нив ќе има место во новата коалиција!?